

Γιατί λένε πως ο Άγιος περιμένει έως και 40 χρόνια το τάμα του;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Προφανώς προέκυψε στην Παράδοσή μας από καθαρά ευλαβικά κίνητρα.

Ας πάρουμε ένα απλό παράδειγμα. Αν το 1870, κάποιος έκανε τάμα να πάει να προσκυνήσει στην χάρη ενός Αγίου, σε πολύ μακρινό προσκύνημα, ήταν

πραγματικά πολύ δύσκολο -και οικονομικά και πρακτικά- να το εκπληρώσει. (τώρα με τα μέσα συγκοινωνίας που υπάρχουν, μας φαίνεται απλό, αλλά τότε ήταν δύσκολο πράγμα η μετακίνηση. πχ άντε να πήγαινε κανείς από ένα πολύ μακρινό μέρος, στα Ιεροσόλυμα...)

Οπότε, για να υπάρχει άφθονος χρόνος για την δυνατότητα εκπλήρωσης ενός τέτοιου τάματος και για να μην απελπίζεται ο κόσμος, που στην ανάγκη του απάνω έταζε δύσκολα πράγματα, υπήρξε αυτή η προφορική (ανθρώπινη) παράδοση, που όμως δεν έβλαπτε πουθενά.

Αυτό βέβαια μετά επεκτάθηκε και παρέμεινε έτσι και για απλά τάματα, με ό,τι αρνητικό μπορεί να συνεπάγεται αυτό.

Τώρα πια δυστυχώς, έχουν όλα υποβιβασθεί και έχουν χάσει το πραγματικό τους νόημα. Έτσι έχει γίνει και με το τάμα. Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι όταν προσφέρουμε υλικά, τα προσφέρουμε έχοντας καθαρή καρδιά και πνευματικότητα. Όταν προσφέρουμε «κόπο», τον προσφέρουμε με επίγνωση της αμαρτωλότητας μας.

Σε κάθε περίπτωση η προσφορά γίνεται με πνεύμα ταπείνωσης, ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης προς τον Θεό (και για τα καλά και για τα «ανάποδα»).

Ο Άγιος «δεν παρεξηγεί», ούτε «θυμώνει». Αλλά περιμένει και μεσιτεύει για μας σε κάθε περίπτωση. Έτσι μια ωραία ερμηνεία των 40 χρόνων, μπορεί να είναι αυτή: Ότι ο Άγιος (στον οποίο τάξαμε κάτι), περιμένει μέχρι και σαράντα χρόνια (δηλαδή μια ζωή ουσιαστικά), την επιστροφή μας και την μετάνοια μας, περιμένει την ουσιαστική μας προσπάθεια και αγωνιστική μας διάθεση, να πολεμήσουμε πάθη, αδυναμίες, να ενισχυθούμε στην πίστη μας, αναγνωρίζοντας πρωτίστως ότι τα πάντα, γίνονται, «Χάριτι και φιλανθρωπία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού ω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων».

Πηγή: ekklisiaonline.gr